

Hof van beroep te Gent, arrest van 20 december 2018

Nationaliteit – Artikel 10, lid 1 WBN – Toekenning Belgische nationaliteit – Staatloosheid – Verdrag van New York van 28 september 1954 (Staatloze) – Artikel 1

Nationalité – Article 10, al. 1 CNB – Octroi de la nationalité belge – Apatridie – Convention de New York du 28 septembre 1954 (Apatridie) – Article 1

In de zaak

van

Procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent
met kantoor te 9000 Gent, Savaanstraat 11 bus 101

appellant
verschenen in de persoon van advocaat-generaal Chantal Lanssens

tegen

G.A.
geboren te Kortrijk op [...] 1999
wonende te 8501 Kortrijk/Heule, [...]

geïntimeerde
voor wie optreedt mr. Clarysse Patrick, advocaat met kantoor te 8500 Kortrijk, Aalbeeksesteenweg 59

met

Ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk
met zetel te 8500 Kortrijk, Grote Markt 54

vrijwillig tussenkomende partij
voor wie optreden mr. Ronse Steve en mr. Vyncke Guillaume, advocaten met kantoor te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 27 B

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen vonnis

Bij vonnis van 9 november 2017 in de zaak met AR nummer [...] gaat de 23ste familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, in op het (eenzijdige) verzoek van G.A. (in hoofdorde) om zodoende (in lijn met het gunstige advies van het openbaar ministerie) te zeggen voor recht dat hij (vanaf zijn geboorte te Kortrijk op [...] 1999) met toepassing van artikel 10, eerste lid WBN (steeds) Belg is (geweest).

De rechtbank stelt vast dat G.A. is geboren in België op [...] 1999 en op geen enkel [ogenblik] vóór het bereiken van de meerderjarigheid een vreemde nationaliteit heeft gehad.

De rechtbank laat de nader begrote gedingkosten ten laste van G.A.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 1 december 2017 stelt het openbaar ministerie hoger beroep in tegen het vonnis van 9 november 2017.

Blijkens het louter formele verzoekschrift tot hoger beroep wil het openbaar ministerie, met hervorming van het beroepen vonnis, doen zeggen voor recht dat G.A. niet kan worden aangezien als een Belg maar moet worden aangezien als een staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

2. G.A. neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en hoe dan ook tot bevestiging van het beroepen vonnis, met veroordeling van het openbaar ministerie tot de nader begrote gedingkosten (in hoger beroep).

3. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk komt vrijwillig tussen (voor het eerst) in hoger beroep, beweerdelijk in samenspraak met het openbaar ministerie tot ondersteuning van zijn hoger beroep en derhalve louter te bewarenden titel. Blijkens het beschikkende gedeelte van zijn conclusie wil de ambtenaar van de burgerlijke stand evenwel doen zeggen voor recht dat G.A. niet kan worden aangezien als een Belg doch als een Est (in lijn met zijn vaderlijke afstamming), met veroordeling van G.A. tot de nader begrote gedingkosten (in hoger beroep).

4. Het hof heeft de partijen in hun middelen gehoord in het raam van een uitvoerig interactief debat (in de zin van art. 756ter Ger.W.) ter terechtzitting van 13 december 2018.

G.A. was daarbij ook in persoon aanwezig.

Nadien heeft het hof het debat gesloten en de zaak in beraad genomen.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

De partijen beamen ter terechtzitting dat alle elementen van het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken in het debat mogen blijven.

III. Beoordeling

1. Daar waar de door het hof (met toepassing van art. 747, § 2 Ger.W.) bepaalde conclusietermijnen-agenda van 25 januari 2018 in een eerste conclusietermijn heeft voorzien voor het openbaar ministerie als appellant, heeft het openbaar ministerie daarvan geen gebruik gemaakt, zodat het louter formele verzoekschrift tot hoger beroep niet is uitgewerkt.

Aangezien het openbaar ministerie, blijkens zijn louter formele verzoekschrift tot hoger beroep afwijkt van zijn eerstelijnsadvies en zodoende, met hervorming van het beroepen vonnis, wil doen zeggen voor recht dat G.A. niet kan worden aangezien als een Belg maar moet worden aangezien als een staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954, was het kennelijk de bedoeling dat het openbaar ministerie zijn louter formele verzoekschrift tot hoger beroep zou uitwerken (en dit als eerste in het raam van een nader bepaalde conclusietermijnen-agenda).

Het openbaar ministerie heeft dit niet gedaan.

Hoewel de procedure in hoger beroep (anders dan de unilaterale eerstelijnsprocedure, gelet op het hoger beroep van het openbaar ministerie) op tegenspraak verloopt en het openbaar ministerie derhalve *hic et nunc* als partij en meer precies als appellant fungeert, is er geen conclusie van het openbaar ministerie, terwijl G.A. zich uitdrukkelijk verzet tegen enig verder uitstel van de zaak.

2. Met G.A. moet het hof vaststellen dat het verzoekschrift tot hoger beroep geen grieven bevat in de zin van artikel 1057, *sub 7°* Ger.W.

In het louter formele verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie staat enkel dat G.A. niet kan worden aangezien als een Belg maar moet worden aangezien als een staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

3. Zeker in onderhavig geval, waar het openbaar ministerie (1) in eerste aanleg geen procespartij was doch enkel een advies-verlenend orgaan en (2) thans middels zijn verzoekschrift tot hoger beroep ingaat tegen zijn eigen eerstelijnsadvies om zodoende de hervorming van het beroepen vonnis (dat in lijn ligt met het eerstelijnsadvies van het openbaar ministerie) te beogen, stelt G.A. met recht en reden dat hij, gelet op het gebrek aan grieven in het verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie, in zijn recht van verdediging en derhalve in zijn belang fundamenteel is gekrenkt.

G.A. schetst ter terechtzitting van 13 december 2018 de lijdensweg die hij als in België geboren en getogen (nationaliteit-loze) persoon heeft moeten ondergaan. G.A. is blijkbaar sinds zijn geboorte (als 'drugsbaby') op het stuk van administratie en omkadering van het kastje naar de muur gestuurd, met allerhande droeve en nadelige gevolgen van dien.

De lijdensweg vindt illustratie en stoffering in [de] omstandige stukkenbundel van G.A.

Daar waar dan eindelijk een eerstelijnsvonnis tussenkomt, waarin in lijn met het gunstige advies van het openbaar ministerie wordt gezegd voor recht dat G.A. (vanaf zijn geboorte te Kortrijk op [...] 1999) met toepassing van artikel 10, eerste lid WBN (steeds) Belg is (geweest), wordt hij nu geconfronteerd met een louter formeel verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie dat verder niet wordt uitgewerkt. Op de koop toe gaat het openbaar ministerie op die manier in tegen zijn eigen eerstelijnsadvies, zonder dienstige schriftelijke uitwerking.

De geëigende redenering die het openbaar ministerie pas ter terechtzitting van 13 december 2018 ontwikkelt met het oog op hervorming van het beroepen vonnis in die zin dat G.A. niet kan worden aangezien als een Belg maar moet worden aangezien als een staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954, kan niet (meer) dienen.

4. G.A. stelt centraal dat hij in lijn met het beroepen vonnis een (rechtstreekse) toekenning van de Belgische nationaliteit met toepassing van artikel 10, eerste lid WBN beoogt (F. Swennen, *Het Personen en Familierecht – Een benadering in context*, Antwerpen, Intersentia, 2017, 135-136, nr. 207; M. Van De Putte en J. Clément, "Nationaliteit", *APR* 2001, 32-33, nrs. 73-75).

G.A. acht (blijkens het interactieve debat ter terechtzitting van 13 december 2018, waarvan akte) het verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie nietig (art. 1057, *sub 7°* Ger.W.) en bijgevolg het hoger beroep onontvankelijk.

5. Het hof verklaart in de gegeven omstandigheden het verzoekschrift tot hoger beroep nietig en bijgevolg het weliswaar tijdige (art. 1051 Ger.W.) doch onregelmatige hoger beroep onontvankelijk, gelet op de manifeste miskenning van artikel 1057, *sub 7°* Ger.W. met belangenschade voor G.A.

Het onregelmatige hoger beroep brengt het goede procesverloop in het gedrang (Cass. 14 december 2000, *TBBR* 2002, 228, noot G. Closset-Marchal; J. Laenens e.a., *Handboek gerechtelijk recht*, Antwerpen, Intersentia, 2016, 745-746, nrs. 1733-1734; zie ook en vgl. T. De Jaeger, "Motivering beroepsakte en belang vonnis *a quo*", noot bij Antwerpen 29 september 2014 en 21 januari 2015, *NjW* 2015, 758).

6. G.A. acht (blijkens het interactieve debat ter terechtzitting van 13 december 2018, waarvan akte) de vrijwillige tussenkomst van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk eveneens onontvankelijk.

7. Het hof verklaart in de gegeven omstandigheden de vrijwillige tussenkomst van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk, die voor het eerst in hoger beroep plaatsvindt, onontvankelijk.

Daar waar de vrijwillige tussenkomst (voor het eerst) in hoger beroep, beweerdelijk in samenspraak met het openbaar ministerie strekt tot ondersteuning van zijn hoger beroep en derhalve een louter bewarend karakter vertoont, deelt de tussenkomst in de onontvankelijkheid van het hoger beroep van het openbaar ministerie.

Daar waar, blijkens het beschikkende gedeelte van zijn conclusie, de ambtenaar van de burgerlijke stand wil doen zeggen voor recht dat G.A. niet kan worden aangezien als een Belg doch als een Est (in lijn met zijn vaderlijke afstamming), vertoont de tussenkomst een agressief karakter. Dergelijke agressieve tussenkomst kan niet voor het eerst in hoger beroep plaatsvinden (art. 812, tweede lid Ger.W.; J. Laenens e.a., *Handboek gerechtelijk recht*, Antwerpen, Intersentia, 2016, 536, nr. 1234).

IV. Gedingskosten

1. Het openbaar ministerie dient, als de (centraal) in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

Deze kosten zijn enkel nuttig te begroten aan de zijde van G.A.

2. Deze kosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, *sub* 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger.W.).

In de lijn met de recente rechtspraak van het Grondwettelijk Hof van 21 mei 2015 (GwH 21 mei 2015, nrs. 68-69-70/2015; GwH 26 november 2015, nrs. 166 en 170/2015; GwH 22 september 2016 nr. 114/2016; GwH 22 september 2016 nr. 127/2016; E. Brewaeyts, "Grondwettelijk Hof herzielt rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding – RPV: algemeen belang wijkt voor advocatenbelang", *Juristenkrant* 2015, nr. 311, p. 1 en 4; C. De Backere, "Grondwettelijk Hof breekt met rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Staat in burgerlijke procedures", *TRV* 2015, 453-457; T. De Jaeger, "Rechtsplegingsvergoeding en de publiekrechtelijke rechtspersoon die optreedt in het algemeen belang: terug naar af?", *RW* 2015-16, 259-263) speelt dienaangaande de positieve wederkerigheid.

De in het ongelijk gestelde partij (privépersoon of overheid) is gehouden een rechtsplegingsvergoeding te betalen aan de, door een advocaat bijgestane, in het gelijk gestelde partij (privépersoon of overheid).

De in het gelijk gestelde partij (met een advocaat) is in dit geval G.A., zodat alleen voor deze partij een rechtsplegingsvergoeding kan worden bepaald.

De bedoelde vordering is in wezen niet in geld waardeerbaar.

In dat geval is het (sinds 1 juni 2016) toepasselijke (geïndexeerde) basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk aan 1.440,00 euro, tussen een minimumbedrag van 90,00 euro en een maximumbedrag van 12.000,00 euro (art. 3 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger.W.).

Het hof richt zich naar het basisbedrag van 1.440,00 euro en ziet geen redenen in de zin van artikel 1022, derde lid Ger.W. om ervan af te wijken.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep van het openbaar ministerie onontvankelijk,

verklaart de vrijwillige tussenkomst van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk onontvankelijk,

veroordeelt het openbaar ministerie tot betaling aan G.A. van een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep ten bedrage 1.440,00 euro.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq	Raadsheer, waarnemend voorzitter,
De heer S. Mosselmans	Raadsheer,
De heer M. Traest	Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien,
bijgestaan door

Mevrouw G. Huysman	Griffier.